

og da han var kommen i Seng, havde Tankerne holdt ham vaagen, saa han først var falden i Søvn hen paa Morgenstunden. Nu viftede den friske Blæst ham hurtig Drømmetaagen fra Øjnene. Vognen var just heller ikke egnet til at lure i; det var en gammel, udslidt Jumpekasse, ligeledes et Avktionsudbytte, saa mør i Værket, at Fjedrene slog sammen ved den mindste Ujævnhed i Vejen. Til Gengæld var Hesten en paalidelig norsk Fjordhest, der blot havde den Vane af lutter Forsigtighed at løbe i Bugter fra den ene Grøftekant til den anden, saasnart Vejen hældede en Smule. Den havde et Par Øjne saa fintmærkende som et Nivellerinstrument, opdagede den mindste Afvigelse fra det vandrette Plan. For sin Kuskeæres Skyld havde Peri Begyndelsen ment at maatte plukke disse Unoder ud af den ved Hjælp af Pisken; men han havde snart fattet Kærlighed til det lille fromme og fodsikre Dyr, der Dag for Dag slæbte ham gennem Egnen i al Slags Vejr og Føre, og han lod den nu helt og holdent raade.

Saavidt det var ham muligt, indrettede han sig saaledes, at han kunde lægge Vejen om ad Bøstrup for i Forbifarten at sige Godmorgen til Inger. Han vidste, at hun paa den Tid gerne opholdt sig i Haven for at kunne spejde efter ham, og alene af den Grund fik disse Morgen-Udfarter fra Hjemmet en egen stor og festlig Stemning over sig. Men ogsaa selve Kørslen var ham paa denne Tid